

1.

”בוקר טוב גברתי”, הקול של המזכירה נשמע מאחוריי. הנהנתי לה בראשי.

טרקתי עליי דלת. יכולתי לספור עד עשר לפני שהדלת תיפתח שוב, תסמל התחלה של עוד יום עבודה. תמשיך את החיים שלימדתי את עצמי לחיות פה, בלב העיר. במשרד המפואר שמקבל אותי כל בוקר, מקיא אותי ממנו בכוח כל ערב, מדמה לי מציאות. הכל פה שלי, מהעציץ ליד המעלית ועד השלט המוזהב שמעטר את דלת המשרד שלי: ’מנכ”לית הקבוצה’.

הדפתי כיסא קטיפתי, התיישבתי. נשאר לי לספור שלוש עד שהידית תרד מטה, עד שנאווה תיכנס פנימה.

”בוקר טוב גברתי, מה שלומך הבוקר?” הניחה לפניי פולדר

מעוטר עם לוגו מוזהב של חברת 'בארי אחזקות'.

"עדינה", החזרתי לה מבט.

"הממ...?" היא עמדה זקוף מדי. לפעמים חשבתי שאולי היא גם ישנה ככה, מחזיקה פולדר, עומדת יציב מדי על עקבים. מנסה לתקן אנשים ועולם.

"קוראים לי עדינה", אמרתי בטון של מנכ"ל. הצמדתי גב למשענת.

היא מצמצמה. "אני יודעת".

"אז בלי גברתי, כבר דיברנו על זה, רק עדינה. לאיזה עמוד לדפדף?" פיה נפתח, רצה למחות. נסגר. היא התעשתה מהר. "ש...שבע. עמוד שבע".

עיניי רצו על הפרויקט החדש שאנחנו אמורים לקחת על עצמנו.

כשקיבלתי בירושה מוחלטת את החברה שלא הייתי בוחרת בשום צורה, ניסיתי ללכת בין הטיפות, למצוא את הנוסחה בין דוחות כספיים חיוביים במיוחד - מאה אחוז חומר - לבין קצת קצת רוח, טיפת נחמה. אחרי שורת התייעצויות עם סוללת אנשי המקצוע שעמדו לרשותי, החלטנו-החלטתי על פרויקט תרומה לקהילה.

היינו מפרסמים קול קורא, דרישות, הצבת חזון ויעד. כל המידע הזה היה הופך לבקשות שהצוות שלי היה ממין, מביא לידי ועדת האיתור את הפרויקט הכי מתאים, הכי נצרך. הכי זקוק לתרומה נדיבה. נאווה הייתה מקבלת את הפרויקט, מאשרת אותו, מתאמת פגישה עם נציגי הבקשה. מפגישה אותי איתם,

גורמת לפרויקט להתחיל לנוע, לרקום טיח ומבנה. להיות.

"יש לנו כמה דברים חשובים להספיק היום", נאווה דחפה את הבוקר קדימה, הגישה לי חוזים שצריכים חתימה שלי. עברה איתי על הסכמים דחופים. הסתכלה לשעון. "הגיע הזמן. נלך?"

הלכתי. בכל גבולות המשרד הלכתי אחריה. מחדר ישיבות למשרד. אני הייתי המנכ"לית, היא הייתה כל השאר. וזה לא מעט בכלל.

לפני שנים, כששיפצנו את המשרד, המעצבת החליטה להתקין פרקט בכל הקומה. מאז, פתחתי תחביב חדש; הייתי מקשיבה לצעדים שלי על הפרקט, מועכים רצפה, מפיקים צליל לכל נעל. בהמשך למדתי לשכלל את התחביב, לזהות למי שייכת הנעל, לנבא תוך כמה צעדים היא תגיע אליי, למשרד שלי. אילו הייתי מגלה על היכולת הזאת לנאווה, היא הייתה מהנהנת ברצינות, מבקשת מכל העובדים לחלוץ נעליים בקרבתה. המחשבה הזאת הצחיקה אותי. באותו רגע גמלה בליבי החלטה מובהקת וחד משמעית - לעולם לא אספר לה!

נכנסנו פנימה לחדר הישיבות. השולחן הגדול היה ערוך בטוב טעם. פירות ועוגיות היו מונחים על מגש זכוכית, מפיות תחרה נחו בערמה מושלמת, בקבוקי שתייה צוננים עמדו בשורה. אפילו טיפות המים שעיתרו אותם לא גלשו, אימת נאווה הייתה עליהם. סדר מוקפד היה טביעת האצבע שלה. הכל היה צריך להיות מדויק. מסודר.

דווקא בגלל זה בחרתי בה לתפקיד, אי שם לפני חמש עשרה

שנה. מאז היא רק מצדיקה את עצם היותה לצידי.

"לא הקשבת לי בעצם", היא נאנחה.

"נכון", לא היה לי אלא להודות על האמת.

גם נאווה הייתה מודעת לגודל התפקיד שנשאה. לא פעם שאלו אותה: "נו אבל איך זה לעבוד א-י-ת-ה?" כלומר, איתי. התרגלתי לזה שרואים אותי ככה. רחוקה, לא נגישה. קשוחה.

לא ניסיתי להילחם בתדמית הזו. ניגודיות מוחלטת שאימצתי, בין מה שחושבים עליי למי שאני. לא הייתי בכלל, רק דמות שלבשתי בכל פעם שנכנסתי למשרד.

נאווה היא היחידה שראתה אותי קצת-קצת אחרת. בכל זאת, חמש עשרה שנה היא צועדת לידי. עוד לפני שהיה פה פרקט. על כל רצפה היא הלכה אחריי, עמדה בכל מבחן נאמנות שעשיתי לה. ועשיתי.

"גברתי... סליחה! עדינה..." היא כמעט נזפה בי. "על מה את חושבת הרבה כל כך היום?" מיקדה עליי מבט.

"סתם, שטויות של זקנים".

"את לא זקנה", היא מחתה כמו תמיד. נאמנה, כבר אמרתי?... "

הסתכלתי לשעון. נאווה עקבה אחרי מבטי, "הן תכף ייכנסו". גם היא ידעה, כמוני שאנשים לא נוטים לאחר לפגישה משמעותית כזאת. יש להם יותר מדי מה להפסיד. כסף הוא פקטור חזק, מורה קשוח.

כשהמחוג הגדול נעצר בחצי השעון, יכולתי לדעת שנשמע עוד רגע נקישה בדלת, המזכירה שלא זכרתי את שמה תכניס

את המזומנים לפגישה.

בדיוק על פי התוכנית, ארבע נשים נכנסות לחדר בשקט מופתי, מתיישבות, מחייכות בנימוס.

נאוה כרגיל התחילה. "עדינה, תכירי את מנהלות עמותת 'תלפיות'. הן מנהלות רשת חינוך מושקעת ומוקפדת לִבָּנים בצפון, כעת הן מבקשות מימון לפנימייה לִבָּנות". נאוה העבירה אליהן את מבטה, "בבקשה, מוזמנות להציג את עצמכן, את הצורך שלכן".

"נעים מאוד, שולמית", היא חייכה בביישנות. "עמותת תלפיות עוסקת בחינוך עשרות שנים. מגיעים לפתחנו אתגרים חינוכיים שדורשים מעטפת שלמה הכוללת תלמודי תורה במסגרת חינוך מיוחד, ותנאי פנימייה הכוללים לינה לכשלוש מאות וחמישים תלמידים.

לפני שנים אחדות החלטנו בעמותה לצאת במיזם גיוס גדול שיאפשר לנו לבנות פנימייה חדשה הכוללת את כל מה שהעמותה צריכה במקום אחד. גייסנו תרומות, זכאויות ומשאבים ובנינו פנימייה גדולה ומושקעת הכוללת חדרי לימוד, כיתות טיפול, חדרי אוכל ושינה, וגינה קהילתית. לפני כשנה סיימנו את הבנייה ועברנו למבנה החדש והמושקע".

שולמית לקחה אוויר, תכננה את המשך הנאום שלה. "ראינו במוחש איך המבנה החדש והפונקציונלי שבנינו בתשומת לב מרבית משפיע על הילדים לטובה. הגשנו את הבקשה אליכם לעזרה כדי להפוך את המבנה הישן שלנו לפנימייה חדשנית באותו קונספט - לילדות שזקוקות למה שיש לנו להציע. יש כמאתיים בנות שהתרומה שלך", מיקדה מבט אליי, דילגה

על נאווה, "תעזור להן לקבל את כל התנאים שהן צריכות כדי לממש את עצמן". היא הגישה לי פולדר מעוצב, התיישבה. נאווה לחצה על השלט הקטן שבידה, הקרינה את הפולדר על מסך. תמיד צעד אחד לפני כולן.

אחת הנשים השמיעה קול, ביקשה רשות לדבר. נאווה הנהנה לכיוונה.

"תודה על ההזדמנות. הפנימייה שלנו נמצאת בעמק יזרעאל. אני קצת משוחדת, אבל האזור הכי יפה בארץ", היא התמוגגה, "והביקוש למסגרות מוקפדות בעבור ילדות שמשפחתן אינה יכולה לגדל אותן - רק גדל. אנחנו עוסקים בחינוך כשלושים שנה, מאות מקרים עברו תחת ידינו. הסיפוק הגדול ביותר הוא לראות ילד שלמד אצלנו, להיזכר איך הגיע מותש וכועס על העולם או סתם נפלט מהתא המשפחתי שלא באשמתו - וחוזר להגיד תודה אחרי שהוא אבא, איש למופת".

"מה תפקידך?" שאלתי.

"אמממ... אני... ה... יועצת החינוכית ושותפה פעילה בעמותה", היא התנשפה.

"ושמך?" שאלתי.

"סליחה, לא... הצגתי את עצמי. חגית".

הנהנתי, היא התיישבה, סומק קל בלחייה. נאווה סיפרה להן על הפעילות הפילנתרופית שלנו, על התרומות. הציגה להן פרויקטים. הן נמסו. התמוגגו. כנראה נשאו תפילה שהן יהיו הפרויקט הבא שלנו.

נאווה סיכמה את הפגישה, עדכנה אותן על המסמכים שיש

לשלוח. הן הבטיחו לטפל בהקדם.

חגית התרוממה ראשונה. חצתה את החדר עד אליי, הושיטה לי יד. התרוממתי. נאווה נעמדה לצידי, הושיטה לה יד במקומי.

"נשמח שתבואי לבקר אצלנו. בדרך כלל אנשים מהמרכז לא מכירים היטב את הצפון", היא אמרה.

"אני מכירה את הצפון. גדלתי בו". נאווה הסתכלה עליי, המומה. מעולם לא דיברתי על משהו שלא קשור לעבודה, בטח לא על חיי הפרטיים. לא ממש היו לי חיים פרטיים.

"אם כך, כשאת מגיעה שוב למשפחה באזור, נשמח לארח אותך".

נאווה זיהתה את אי הנוחות שלי. הספיקה לה חצי שנייה כדי לדעת שכדאי לעצור פה.

"אנחנו נהיה בקשר, בואו, אלווה אתכן החוצה", סימנה להן ביד לכיוון הדלת.

יצאתי שני רגעים אחריהן. הן חיכו למסמכים שנאווה הלכה להביא. נכנסתי למשרד שלי, התיישבתי. שמעתי אותן מדברות בלחש. חוש שישי שסיגלתי לעצמי, שמיעה חזקה.

קמתי לסגור את הדלת, שמעתי את חגית לוחשת לזאת שלצידה: "היה טוב, נכון? אם כי לא ברור לי עד הסוף מה היא חושבת עלינו".

השנייה הוסיפה: "אם כבר משהו לא ברור, תגידי... זה השיער שלה או פאה?".